

Sygn. akt V KO 23/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 21 kwietnia 2016 r.,

w sprawie zażalenia Z. T. i H. M.

na postanowienie Prokuratury Rejonowej w S.
z dnia 21 grudnia 2015 r., w sprawie 2 Ds. [...],
w przedmiocie odmowy wszczęcia śledztwa,
wniosku Sądu Rejonowego w S.
z dnia 10 marca 2016 r., sygn. akt IV Kp [...],
o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k. *a contrario*

postanowił
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S. postanowieniem z dnia 10 marca 2016 r., sygn. akt IV Kp [...], wystąpił o przekazanie opisaney wyżej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu podnosząc, że odmowa wszczęcia śledztwa dotyczy prawnokarnej oceny sędziów orzekających w równoległym do Sądu Rejonowego w S. , Sądzie Rejonowym w S., Prezesa i Wiceprezesa tego sądu, jak i w ogóle funkcjonowania tego sądu oraz prawnokarnej oceny postępowania sędziego IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w S.. W ocenie Sądu występującego z wnioskiem, okoliczność ta uzasadnia wystąpienie do Sądu Najwyższego w trybie art. 37 k.p.k., albowiem rozpoznanie zażalenia zgodnie z właściwością miejscową przez Sąd Rejonowy w S. , mimo bezstronnego podejścia

uprawnionego sędziego, może zrodzić zastrzeżenia co do obiektywizmu sądu, który powołany jest do rozstrzygania w niniejszej sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w S. nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie podkreślić należy, że odstąpienie od zasady rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy może nastąpić tylko w razie zaistnienia sytuacji jednoznacznie świadczącej o tym, iż pozostawieniu sprawy w gestii tego sądu sprzeciwiałoby się dobru wymiaru sprawiedliwości (por. *postanowienie SN z dnia 4 lipca 2006 r., V KO 55/06, OSNKW 2006, z. 9, poz. 85*).

Przepis art. 37 k.p.k. może być co prawda wykorzystany przez Sąd Najwyższy do odsunięcia możliwych (niekiedy nawet nieuprawnionych) zastrzeżeń co do obiektywnego, bezstronnego rozpoznania sprawy, ale ocena celowości przekazania sprawy powinna uwzględniać realia i specyfikę każdej sprawy, a więc przede wszystkim istnienie związku (podmiotowego oraz przedmiotowego, tj. odnoszonego do czynów, co do których postępowanie ma się toczyć) pomiędzy prowadzonym postępowaniem karnym a właściwym sądem oraz, co ma kluczowe znaczenie w niniejszej sprawie, zakres orzekania tego sądu w konkretnej sprawie (zob. *postanowienie SN z dnia 8 maja 2013 r., V KO 29/13, Lex Nr 1214498*).

Podnoszony fakt, że w ramach wykonywanych czynności zawodowych niejednokrotnie dochodzi do kontaktów co najmniej zawodowych pomiędzy sędziami Sądu Rejonowego w S. z sędziami Sądu Rejonowego w S. nie oznacza, iż można w sposób racjonalny twierdzić, że mogą istnieć podejrzenia co do nieobiektywnego rozpoznania sprawy. W sytuacji zacieśnienia kontaktów służbowych i wytworzenia relacji, które przekroczyły te ramy i stały się kontaktami innego rodzaju (np. przyjaźni, koleżeństwa), istnieją stosowne regulacje procesowe mogące usunąć wątpliwości co do bezstronnego rozpoznania sprawy.

W tym stanie rzeczy uznać należy, że inicjatywa Sądu Rejonowego w S. pozbawiona jest podstaw, o których mowa w art. 37 k.p.k.